

AKADEMIE MÚZICKÝCH UMĚNÍ V PRAZE
HUDEBNÍ A TANEČNÍ FAKULTA

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Praha, 2016

Martin Homolka

AKADEMIE MÚZICKÝCH UMĚNÍ V PRAZE

HUDEBNÍ A TANEČNÍ FAKULTA

Hudební umění

Hra na pozoun

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

**VÝUKA HRY NA POZOUN NA AKADEMII MÚZICKÝCH
UMĚNÍ V PRAZE**

Martin Homolka

Vedoucí práce: odb. as. Mgr. Jiří Sušický

Oponent práce: MgA. Lukáš Mořka PhD.

Datum obhajoby: 6.6.2016

Přidělovaný akademický titul: BcA.

Praha, 2016

ACADEMY OF PERFORMING ARTS

MUSIC AND DANCE FACULTY

Music Art

Trombone

BACHELOR ´S THESIS

**TEACHING OF TROMBONE ON ACADEMY OF
PERFORMING ARTS IN PRAGUE**

Martin Homolka

Thesis supervisor: odb. as. Mgr. Jiří Sušický

Thesis opponent: MgA. Lukáš Mořka PhD.

Defence date:6.6.2016

Academic degree gaint: BcA.

Prague, 2016

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci na téma

Výuka hry na pozoun na Akademii múzických umění v Praze

vypracoval samostatně pod odborným vedením vedoucího práce a s použitím uvedené literatury a pramenů.

Praha, dne

.....
podpis diplomanta

Upozornění

Využití a společenské uplatnění výsledků diplomové práce, nebo jakékoliv nakládání s nimi je možné pouze na základě licenční smlouvy tj. souhlasu autora a AMU v Praze.

Abstrakt

Tato bakalářská práce pojednává o výuce hry na pozoun na Akademii múzických umění v Praze. Od historických souvislostí, přes všechny pedagogy hry na pozoun až k samotným studentům a absolventům tohoto oboru.

Abstract

This bachelor's thesis deals with the establishment of the trombone tuition at the Academy of performing Arts in Prague. The historical context, all trombone teacher to students and graduates.

Obsah

Článek	strana
1. Úvod	1
2. Historie výuky hry na pozoun na Akademii múzických umění v Praze	2
3. Pedagogové hry na pozoun na Akademii múzických umění v Praze	4
a. Jaroslav Ušák	4
b. Miloslav Hejda	8
c. Zdeněk Pulec	12
d. Jiří Sušický	17
3.1 Externí pedagogové hry na pozoun na Akademii múzických umění v Praze	19
a. Jaroslav Lisý	19
b. Lukáš Mořka	20
4. Absolventi a studenti hry na pozoun na Akademii múzických umění v Praze	22
5. Závěr	37

1. Úvod

Při hledání témat pro bakalářskou diplomovou práci jsem se rozhodl podrobně popsat výuku pozounu na Akademii múzických umění v Praze, z historického hlediska až po současnost.

První kapitola nazvaná „Historie výuky hry na pozoun na Akademii múzických umění v Praze“ pojednává o zavedení výuky pozounu na pražské Akademii, zejména zásluhou tehdejšího profesora konzervatoře v Praze Jaroslava Ušáka. Možnost vysokoškolského studia v oboru hra na pozoun v té době přilákala mnoho zájemců, obzvláště z řad absolventů Pražské konzervatoře, kteří nejen že reprezentovali na domácích i zahraničních soutěžích, ale také se později na Akademii múzických umění stali pedagogy.

Druhá kapitola s názvem „Pedagogové hry na pozoun na Akademii múzických umění v Praze“ je zaměřena na osobnosti, které se podílely, nebo stále ještě podílejí, na výuce pozounu. Obsahuje přehled všech vyučujících hlavního oboru včetně externích pedagogů. Tato část bakalářské diplomové práce podrobně zpracovává životopisy zmíněných pedagogických osobností.

Ve třetí kapitole jsem provedl kompletní soupis absolventů a studentů oboru Hra na pozoun na Akademii múzických umění v Praze. U každého studenta je uvedena doba kdy na Akademii studoval, kdo byl jeho pedagogem hlavního oboru a další uplatnění v hudebních nebo jiných institucích. Nechybí ani informace o případném přerušení, či předčasném ukončení studia. Třetí kapitola nese název „ Absolventi a studenti hry na pozoun na Akademii múzických umění v Praze“.

2. Historie výuky hry na pozoun na Akademii múzických umění v Praze

Když byla v roce 1946 založena Akademie múzických umění v Praze, hlavními předměty výuky na Katedře dechových nástrojů byly zpočátku pouze nástroje dechového kvinteta – flétna, hoboj, klarinet, fagot a lesní roh. Flétnu vyučoval profesor Josef Bok, hoboj František Hanták, klarinet Vladimír Říha, fagot Josef Füger a Karel Pivoňka a lesní roh Emanuel Kaucký a Oldřich Seligr. Pozoun a trubku bylo možné studovat jen v rámci komorní hry. K uznání těchto nástrojů jako hlavních předmětů došlo až v roce 1951. Oboru trubky se ujal profesor Jaroslav Kolář a o studium pozounu se velice přičinil profesor tehdejší Státní konservatoře hudby v Praze Jaroslav Ušák. Tito pedagogové jsou ve svých oborech zakladateli vysokoškolského studia v tehdejším Československu. (*Akademie múzických umění v Praze 1966, 2006*)

Jaroslav Ušák vyučoval na Akademii celkem sedm let. Během této doby se mu podařilo vychovat dva výjimečné žáky - Miloslava Hejdu a Zdeňka Pulce. Úspěchy obou studentů je možno doložit oceněním na mezinárodních soutěžích: Miloslav Hejda - 3. cena Světového festivalu demokratické mládeže a studentstva v Bukurešti 1953, Zdeněk Pulec - 1. cena festivalu demokratické mládeže a studentstva ve Varšavě 1955. (*Akademie múzických umění v Praze, 1966*)

V roce 1958 dovršil Jaroslav Ušák svůj důchodový věk a podle tehdejších zákonných pravidel musel opustit všechny pracovní úvazky. Z toho důvodu se stal jeho jediným absolventem Miloslav Hejda, kterého také určil jako svého nástupce pro vyučování pozounu na Akademii múzických umění. Z pohledu Zdeňka Pulce tak došlo k mírně kuriózní situaci, kdy se jeho starší spolužák Miloslav Hejda stal náhle jeho vyučujícím hlavního oboru. (*Akademie múzických umění v Praze 1966, 2006*).
Jiří Sušický. Ústní sdělení. (rok - 2016 měsíc – 03 den - 09)

Miloslav Hejda převzal pozounovou třídu na neuvěřitelných čtyřicet let. Nejprve vyučoval na Katedře dechových nástrojů jako externí pedagog, jmenován profesorem byl v roce 1991. Jako externí člen katedry začal zanedlouho působit také někdejší spolužák a student Miloslava Hejdy Zdeněk Pulec. Ten se dočkal jmenování docentem v roce 1992 a pět let poté byl jmenován profesorem. V roce 1987 byl přizván k externí pedagogické spolupráci také tehdejší člen České filharmonie a žák Miloslava Hejdy, pozounista Jaroslav Lisý. Po šesti letech vyučování však odešel. Po smrti Miloslava Hejdy v roce 1998 převzal výuku basový pozounista České

filharmonie Jiří Sušický, který vyučuje dodnes. V roce 2015 přišel nový externí pedagog pozounu, člen České filharmonie Lukáš Mořka. (*Akademie múzických umění v Praze 2006, Jiří Sušický. Ústní sdělení. (2016-03-09), Lukáš Mořka. Ústní sdělení. (2016-03-30)*)

3. Pedagogové hry na pozoun na Akademii múzických umění v Praze

a) Jaroslav Ušák

Jaroslav Ušák se narodil 8. září 1891 v Praze. Jeho otec Jaroslav Ušák starší, byl mistrem rukavičkářského oboru. V dětství hrál dva roky na housle, jeden rok na klavír a ve škole chodil na sborový zpěv. Od roku 1902 nastoupil na Novoměstskou reálku v Praze v Ječné ulici. Školu navštěvoval čtyři roky a studium zakončil maturitní zkouškou. V roce 1906 byl přijat na Pražskou konzervatoř do pozounové třídy profesora Josefa Hilmera a hrál i na vedlejší nástroje - baryton a tubu. Během studia navštěvoval také profesory Karla Steckera a Josefa Kličku v oboru kompozice. Celou konzervatoř absolvoval s vyznamenáním, dokonce namísto šesti let studia zvládl školu vystudovat za pět let. Za úspěšné studium dostal cenu tehdejší Steckerovi nadace v podobě dvou nových nástrojů. (*Státní konzervatoř v Praze, 1936, 1961, 1986. Peremský Petr, 2006*)

V roce 1910 nastoupil povinnou roční vojenskou službu a po návratu z vojny studoval kompozici na mistrovské škole u profesora Vítězslava Nováka. Roku 1913 byl povolán na vojenské cvičení do Haliče a hned poté dostal angažmá v letním symfonickém orchestru v Budapešti na pozici druhého pozounisty. Protože se jednalo o dočasné zaměstnání, přemístil se na pozici basového pozounisty do tzv. „Volného divadla“ v Moskvě, kde strávil dlouhých osm let života. Během pobytu v Rusku se seznámil s prvním pozounistou Carské opery Vladislavem Michajlovičem Blaževičem. Stali se přáteli a hráli společně v pozounovém triu. Skladatelské schopnosti Jaroslava Ušáka byly Blaževičem často využívány, zejména při konečných revizích Blaževičových skladeb. Pro Ušáka bylo toto období velkým impulsem pro jeho pozdější kompoziční činnost. Na jaře roku 1917 se zúčastnil zájezdu s operetou „ZON“, v Rostově na Donu a v ázerbájdžánském přístavním městě Baku. Na podzim stejného roku podepsal smlouvu a nastoupil opět na místo basového pozounisty do Ziminovy opery (druhé největší moskevské opery), která byla později přejmenována na „Sovětské divadlo“. V opeře hrál až do roku 1918 a v únoru 1919 zvítězil v konkurzu do Státního divadla v Moskvě, avšak nevydržel v této pozici dlouho. Kvůli špatným poměrům utekl před hladem a bídou na východ Ruska, kde hrál v různých orchestrech. Když dorazila bída i na východ Ruska, vrátil se po osmi ruských letech domů do vlasti, i přesto že měl rezervované místo

v moskevské Státní opeře. (*Státní konzervatoř v Praze, 1936, 1961, 1986. Peremský Petr, 2006*)

15. března 1921 nastoupil jako basový pozounista do divadla v Brně a na podzim téhož roku přijal místo smluvního profesora pozounu na brněnské konzervatoři. Zde se seznámil s Leošem Janáčkem, založil žesťové kvinteto a postupně vytvořil svoji pozounovou třídu. Zavedl povinné studium altového a basového pozounu i baskřídlovky jako nezbytných nástrojů, které jsou nutné pro orchestrální praxi. Jaroslav Ušák byl také violistou, učil se hrát v Brně u Jana Křenovského a Viktora Noppa. (*Peremský Petr, 2006*)

V roce 1926 začal studovat u profesora Vladimíra Helferta hudební vědu. Věnoval se zejména akustice a stavbě hudebních nástrojů. Pro lepší poznání orientálních hudebních nástrojů se dokonce přihlásil na studium arabštiny. (*Peremský Petr, 2006*)

Jaroslav Ušák také spolupracoval se Zemským divadlem v Brně na pořádání sbírek hudebních nástrojů. Od roku 1925 se začal intenzivně zabývat dějinami pozounu. Společně s nástrojařem Václavem Lídlem zhotovili na Ušákův návrh basový pozoun a tenorový pozoun u firmy Lídl Brno. Model tenorového pozounu měl sloužit k lepšímu zvukovému spojení se smyčcovými nástroji při interpretaci barokní hudby. Tento nástroj, se i přes velkou Ušákovu snahu, nesetkal s dobrou odezvou v řadách studentů. (*Peremský Petr, 2006. Státní konzervatoř v Praze, 1936.*) Jiří Sušický. *Ústní sdělení. (2016-03-09)*

V roce 1938 vyhrál konkurz na místo profesora pozounu na Pražské konzervatoři, uprázdněné odchodem Antonína Kouly. Ušák se umístil jako první, druhý byl Jaroslav Víttek (sólový pozounista orchestru Národního divadla) a třetí Jaroslav Šimsa (pozounista Symfonického orchestru Československého rozhlasu). Z rodinných důvodů se po konkurzu omluvil a na Pražskou konzervatoř nenastoupil. Hlavním důvodem byl zejména rozvod s jeho první ženou ruského původu. Po roce, na naléhání svých přátel místo přijal, sehnal si byt v Hostivicích u Prahy a 30. srpna 1940 nastoupil jako řádný profesor pozounu na Pražskou konzervatoř. Tento rok také vyšla jeho dvoudílná „Škola hry pro snížcový pozoun“, která se stala první moderní českou školou pro tento nástroj. (*Státní konzervatoř v Praze, 1936, 1961, 1986. Peremský Petr, 2006*)

Po několika letech v Praze se znovu oženil a v roce 1949 se mu narodil první potomek, syn Jaroslav. Ušákovi bylo v té době už 58 let. Jeho syn však v muzikantských šlépějích svého slavného otce nepokračoval. (*Peremský Petr, 2006*)

V roce 1951 se Jaroslav Ušák velmi zasloužil o možnost studia pozounu na Akademii múzických umění v Praze a stal se tak prvním externím profesorem až do roku 1958. V tomto roce dovršil důchodový věk a podle tehdejších zákonných pravidel musel opustit všechny úvazky, tedy na Pražské konzervatoři i na Akademii múzických umění. Během svého pedagogického působení vychoval velké množství vynikajících pozounistů. Pokud měl některý jeho žák nějaký problém, napsal mu technické cvičení nebo etudu, aby potíže přestaly. Mezi jeho absolventy patřili například: Josef Stádník – Symfonický orchestr Československého rozhlasu, Miloslav Hejda – Česká filharmonie, Zdeněk Pulec – Symfonický orchestr Československého rozhlasu, Josef Votava – orchestr Národního divadla v Praze a mnoho dalších. (*Akademie múzických umění v Praze 1966, 2006. Peremský Petr, 2006. Státní konzervatoř v Praze, 1936.*) Jiří Sušický. Ústní sdělení. (2016-03-09)

Jaroslav Ušák zemřel na rakovinu žaludku 25. května 1965 v Praze a je pohřben na hřbitově v Hořovicích. (*Peremský Petr, 2006*)

Velkým přínosem pro pozounisty dodnes zůstává velké množství publikační a vydavatelské činnosti Jaroslava Ušáka. Napsal řadu odborných článků do časopisu „Hudební rozhledy“. Podílel se také na sestavování některých hesel v Pazdírkově hudebním slovníku naučném. (*Peremský Petr, 2006*)

Kompletní seznam publikovaných děl Jaroslava Ušáka včetně roku vydání:

1. "9 kontrapunktických preludií pro tenorový a basový pozoun" - (1917)
2. 16 etud pro tenorový a basový pozoun, (rukopis) - (1922)
3. 6 etud pro basovou tubu, (rukopis) - (1923)
4. Lidová škola pro basovou tubu a basový pozoun - (1923)
5. 12. cvičení pro basový pozoun, (rukopis) - (1925)
6. Cavatina pro tenorový pozoun a klavír, (rukopis) - (1925)
7. 6 etud pro clarinu, (rukopis) - (1928)
8. 22 etud – capriccií pro tenorový a basový pozoun - (1929)
9. Škola hry na altový pozoun, (rukopis)
10. Škola hry pro tenorový snížcový pozoun I. a II.díl - (1937-1939)

11. 25 virtuózních etud
12. Georg Friedrich Händel: Sonáta (úprava pro basový pozoun a klavír) - (rukopis)
13. Benedetto Marcello: Sonata č. 1 (úprava), (rukopis)
14. Johann Sebastian Bach: Sarabanda (úprava), (rukopis)
15. Johann Sebastian Bach: Loure (úprava), (rukopis)
16. Giovanni Battista Bononcini: Rondeau (úprava), (rukopis)
17. Henri Purcell: Air (úprava), (rukopis)
18. Jean Phillippe Rameau: La Villageoise (úprava), (rukopis)
19. O dechových nástrojích (článek - Hudební rozhledy II. - 1925)
20. Pokus o nové roztřídění hudebních nástrojů (článek - Hudební rozhledy II. - 1927)
21. Hesla pro Pazdírkův hudební slovník - (1929)
22. Podstata tónu hudebních nástrojů retních - (Věstník Unie hudebníků z povolání - 1936)
23. Brněnské varhany Jana Výmoly z roku 1767 (článek - Muzikologie Praha-Brno I. 1938)
24. Arcangelo Corelli: Sonáta pro pozoun a klavír (úprava), (rukopis) - (1940)
25. Kryté řady na valašské fujare - (článek - časopis Smetana)
26. Pozoun – učebnice hry na nástroje I. II. III. díl
27. Základ uměleckého studia na konzervatoři - (1950)
28. Pozoun - (článek - sborník 150. let konzervatoře v Praze)
29. Poznámky k celkovému vývoji klarinetu - (1951)
30. Poznámky k vývoji lesního rohu - (1951)
31. Technologie dechových nástrojů - (1952)
32. Hudební nástroje vzduchové, jejich stavba a užití - (1952)
33. Systematika hudebních nástrojů (Příspěvek ke konferenci o hudebních nástrojích - 1954)
34. Pozoun - (rukopis) - (1925 - 1953)
 - I. Technologie
 - II. Vývoj ve spojení s jinými blízkými nástroji
 - III. Výuka hry na nástroj
35. Virtuózní škola hry na pozoun - (1953 - 1958)
 - I. Škola snížcové techniky

- II. Škola násobného staccato - (rukopis)
 - III. Škola trylků - (rukopis)
36. Průvodní slovo k třídění nástrojů - (rukopis) - (1959)

(Státní konzervatoř v Praze, Miloslav Hejda, 1936, 1961, 1986)

b) Miloslav Hejda

Miloslav Hejda se narodil 1. listopadu 1928 v Milostíně u Rakovníka. Navštěvoval měšťanskou a obecnou školu v malé obci Krupá, která se nachází osm kilometrů od Rakovníka. Již jako malý chlapec se učil na housle, později na kontrabas a konečně také na heligón. Jako heligónista hrával v kapele místního kapelníka pana Opaty. Otec byl zedníkem a matka pracovala v zemědělství. Vzhledem k tomu, že rodina nebyla nijak hudebně založena, směřovaly kroky Miloslava Hejdy nejprve na Střední zemědělskou školu do Rakovníka. Zároveň to byla jistá ochrana před totálním nasazením do druhé světové války. Toho se prozatím, jako zapsaný student v okupovaném Československu, nemusel obávat. Po roce studia však školu opustil, jelikož se mu podařilo úspěšně vykonat přijímací zkoušku ze hry na kontrabas na Pražské konzervatoři. *(Státní konzervatoř v Praze, 1936, 1961, 1986. Hanzal Jiří, 2001. Peremský Petr, 2001.) Jiří Sušický. Ústní sdělení. (2016-03-09)*

Původně nastoupil do kontrabasové třídy profesora Oldřicha Šorejse, avšak po roce studia začal mít problémy se zánětem svalů na ruce. Po poradě s tehdejším profesorem pozounu na konzervatoři, Jaroslavem Ušákem, ukončil studium kontrabasu a přihlásil se podruhé k přijímacím zkouškám, tentokrát už na basový pozoun. Byl přijat a v roce 1946 nastoupil jako první student basového pozounu na Pražskou konzervatoř do třídy již zmíněného Jaroslava Ušáka. Každý den dojížděl z Milostína do Prahy a pilně studoval a cvičil na pozoun. Aby lépe zvládal náklady spojené se studiem v Praze, nastoupil v roce 1946 jako učitel hudební teorie do hudební školy v Žatci. Po necelých dvou letech učení zanechal. Tehdy možná ještě netušil, že pedagogický obor se mu v budoucnu stane na dlouhá léta životním údělem. V roce 1951 se zúčastnil soutěže mezi pražskou, brněnskou a bratislavskou konzervatoří a získal titul laureáta. Ve stejném roce absolvoval na Pražské konzervatoři se skladbou Jožky Matěje: Koncert pro basový pozoun a orchestr. *(Státní konzervatoř v Praze, 1936, 1961, 1986. Hanzal Jiří, 2001. Peremský Petr, 2001.) Jiří Sušický. Ústní sdělení. (2016-03-09)*

Po absolutoriu na konzervatoři úspěšně pokračoval ve studiích na Akademii múzických umění v Praze, opět ve třídě Jaroslava Ušáka. Roku 1951 se stal členem Československého státního souboru písní a tanců, který byl založen za účelem uchování a rozvíjení tradice lidového tance, zpěvu a hudby Československa. Soubor měl zejména propagovat lidové umění v domácím prostředí i v zahraničí. Dalším důkazem úspěšných studií Miloslava Hejdy je rok 1953, kdy získal třetí cenu na světovém festivalu mládeže a studentstva v Bukurešti. Studium na akademii zakončil 29. března 1955 absolventským koncertem ve Dvořákově síni Rudolfiny. Tehdy zařadil na program Suitu pro pozoun a klavír Jaroslava Kvapila a Fantasii pro pozoun a klavír od Jaroslava Maštaliře. Společně s Miloslavem Hejdou absolvoval v Rudolfinu flétnista Miloslav Klement, který se později proslavil zejména vydáním dvou dílů „Školy hry na altovou zobcovou flétnu“ a také školou „Základy hry na sopránovou zobcovou flétnu“. V letech 1954 až 1956 sloužil Miloslav Hejda základní vojenskou službu v Armádním uměleckém souboru Víta Nejedlého. *(Státní konzervatoř v Praze, 1936, 1961, 1986. Hanzal Jiří, 2001. Peremský Petr, 2001.) Jiří Sušický. Ústní sdělení. (2016-03-09)*

Po vojně nastoupil na Pražskou konzervatoř jako učitel tuby místo profesora Antonína Pletánka a ve stejném roce vyhrál konkurz na tubu s povinností basového pozounu do České filharmonie. O dva roky později převzal třídu pozounu na Pražské konzervatoři po profesoru Jaroslavu Ušákovi. Tubovou třídu po nějakém čase předal profesoru Václavu Hozovi. Stal se také externím pedagogem na Akademii múzických umění v Praze. Ve svém pojetí výuky zcela navázal na svého profesora pozounu z konzervatoře Jaroslava Ušáka, jen s rozdílem více lidského přístupu ke svým žákům. Psal se rok 1958 a Miloslava Hejdu čekalo čtyřicetileté pedagogické působení na této instituci. V roce 1972 splnil podmínky habilitačního řízení, avšak z politických důvodů nebyl doporučen ke jmenování profesorem. Tohoto titulu se dočkal až dva roky po listopadové revoluci v roce 1991. *(Státní konzervatoř v Praze, 1936, 1961 1986. Hanzal Jiří, 2001. Peremský Petr, 2001. Akademie múzických umění v Praze 1966, 2006) Jiří Sušický. Ústní sdělení. (2016-03-09)*

Miloslav Hejda byl často také v roli porotce na domácích i mezinárodních soutěžích. Mezi nejprestižnější patřily např.: Mezinárodní soutěž Pražského jara, Mezinárodní festival hudby v Toulonu a v Ženevě či mezinárodní soutěž v německém Markneukirchenu. Na soutěžích Pražského jara měl Hejda často úspěchy se svými

studenty. První soutěž Pražského jara v oboru pozoun se konala v roce 1962 a absolutním vítězem se stal právě Hejdův žák Zdeněk Pulec. Druhou soutěž pozounu na Pražském jaru v roce 1974 vyhrál Gabriel Madas, o třetí cenu se podělili Antonín Merhaut a Jaroslav Tachovský, (všichni žáci Miloslava Hejdy). O čtyři roky později si Antonín Merhaut s Jaroslavem Tachovským úspěch na třetí dělené příčce zopakovali. V roce 1987 opět uspěl žák ze třídy Miloslava Hejdy a získal první cenu a titul laureáta, tehdejší student Akademie múzických umění v Praze, Jiří Novotný. (*Státní konzervatoř v Praze, 1936, 1986. Hanzal Jiří, 2001. Peremský Petr, 2001.*)
Jiří Sušický. Ústní sdělení. (2016-03-09) Jiří Novotný. Ústní sdělení. (2016-03-18)

Kompletní seznam účasti Miloslava Hejdy v soutěžních porotách:

- 1962 - Mezinárodní hudební soutěž Pražské jaro
- 1973 - Mezinárodní hudební soutěž Ženeva
- 1973 - Interpretační soutěž Ministerstva kultury Československé republiky Kraslice
- 1974 - Interpretační soutěž Ministerstva kultury Československé republiky Kraslice
- 1974 - Mezinárodní hudební soutěž Pražské jaro
- 1978 - Mezinárodní hudební soutěž Pražské jaro
- 1978 - Interpretační soutěž Ministerstva kultury Československé republiky Kraslice
- 1979 - Mezinárodní hudební soutěž Ženeva
- 1986 - Mezinárodní hudební soutěž Markneukirchen
- 1987 - Mezinárodní hudební soutěž Pražské jaro
- 1988 - Mezinárodní hudební soutěž Toulon
- 1989 - Mezinárodní hudební soutěž Barcs
- 1992 - Mezinárodní hudební soutěž Pražské jaro
- 1996 - Mezinárodní hudební soutěž Toulon
- 1997 - Mezinárodní hudební soutěž Pražské jaro

Složení poroty na Mezinárodní hudební soutěži v Ženevě v roce 1979 čítalo celkem osm zvučných jmen: Jean Balissat – švýcarský skladatel, pedagog a dirigent, Claire-Lise Leuthold – švýcarský klavírista a pedagog, Karl Heinz – německý pedagog, Hans Maassen – holandský pozounista, Gérard Pichaureau – francouzský pozounista a skladatel, Roland Schnorhk – švýcarský pozounista, Roger Volet – švýcarský pozounista a dirigent a Miloslav Hejda. Porota na soutěži v Markneukirchenu v roce 1986 zasedala ve složení: Miloslav Hejda –

československý pozounista a pedagog, Karl Jacob, Jürgen Heinel, Manfred Eidner, Armin Rosin – němečtí pozounisté, Roland Schnorhk – švýcarský pozounista, Ferenc Steiner – maďarský pozounista. (*Hanzal Jiří, 2001. Peremský Petr, 2001*)

Miloslav Hejda v roce 1968 vedl také mistrovské kurzy ve švédském Stockholmu, kde mu dokonce nabídli post v orchestru i na hudební univerzitě, a také místo v rozhlase pro jeho manželku a spoustu dalších výhod. Bylo to v době okupace Československa vojsky Varšavské smlouvy. Sověti již nebyli vnímáni jako osvoboditelé, nýbrž jako okupanti. Ve stejném roce nastala tzv. třetí vlna emigrace a zvýšení odporu obyvatel vůči tehdejšímu režimu. Přesto Miloslav Hejda nabídku odmítl a vrátil se do rodného Československa. Hlavním důvodem k návratu byl fakt, že má v Praze své žáky, které tam nemůže nechat. V roce 1985 byl pozván na mezinárodní kongres pozounistů do kanadského Montrealu, kde se také podílel na místních mistrovských kurzech. Jako jediný zástupce států tehdejšího východního bloku se stal členem ITA (International trombone association). Později již kurzy vedl velmi zřídka pro nedostatek času, výjimkou se staly například hudební kurzy ve Strakoncích v roce 1995. (*Hanzal Jiří, 2001. Peremský Petr, 2001. Jiří Sušický. Ústní sdělení. (2016-03-09)*)

Za zmínku stojí také Hejdova skladatelská činnost. Je autorem „Etud pro tubu“, „Školy hry na altový pozoun pro mladé pozounisty“ či „Přípravné školy hry na snížcový tenorový pozoun“. Dodnes se na konzervatořích i akademiích používá jeho kompilace orchestrálních sól pro pozoun. Revidoval také například Concertino od Václava Smity, sonátu pro altový pozoun Gottfrieda Fingera a mnoho dalších skladeb. Pro své žáky psal speciální pozounové etudy, které, na rozdíl od etud tubových, nejsou vydány. V letech 1975 – 1995 spolupracoval s firmou Amati Kraslice na vylepšení kvality nástrojů jdoucích do sériové výroby. (*Hanzal Jiří, 2001. Peremský Petr, 2001*)

Miloslav Hejda byl také velice schopným organizátorem. Podílel se na pořádání kulturních událostí ve spolupráci s místním národním výborem v Milostíně a Kněževsi na Rakovnicku. (*Hanzal Jiří, 2001*)

V roce 1984 skončil na Pražské konzervatoři a dále se věnoval pedagogické činnosti už jen na Akademii múzických umění. Během dlouhých čtyřiceti let vyučování pozounu na této významné instituci vychoval velké množství vynikajících hráčů i budoucích pedagogů, kteří navázali na tradici české pozounové školy. Např.: Zdeněk Pulec – Symfonický orchestr českého rozhlasu, pedagog na konzervatoři i na

AMU v Praze, Jaroslav Lisý – Symfonický orchestr hlavního města Prahy FOK, Česká filharmonie, externí pedagog na AMU v Praze, Gabriel Madas – Vídeňští filharmonikové, pedagog Vídeňská univerzita, Jaroslav Tachovský – Česká filharmonie, Antonín Merhaut – orchestr Národního divadla v Praze, Jiří Sušický – Česká filharmonie, pedagog na AMU v Praze, Břetislav Kotrba – Česká filharmonie, Josef Šimek – pedagog Pražská konzervatoř, Václav Ferebauer – Symfonický orchestr hlavního města Prahy FOK, pedagog Pražská konzervatoř, Jiří Novotný – Symfonický orchestr hlavního města Prahy FOK, externí pedagog na AMU v Praze, Karel Kučera – Česká filharmonie, Aleš Vopelka – Symfonický orchestr Českého rozhlasu, pedagog Konzervatoř a Vyšší odborná škola Jaroslava Ježka, Petr Fried – Symfonický orchestr Českého rozhlasu, Jiří Sailer, Miroslav Kopta – orchestr Národního divadla v Praze, Jiří Příbyl, Stanislav Brada, Václav Kotek – orchestr Státní opery Praha. A mnoho dalších. (*Státní konzervatoř v Praze, 1936, 1986. Hanzal Jiří, 2001. Peremský Petr, 2001. Akademie múzických umění v Praze 1966*)
Jiří Sušický. Ústní sdělení. (2016-03-09) Jiří Novotný. Ústní sdělení. (2016-03-18)

V České filharmonii působil až do roku 1992 a po odchodu nadále vyučoval na Akademii múzických umění až do smrti. Jako člen Komorní harmonie českých filharmoniků se podílel na natáčení několika desek. (*Hanzal Jiří, 2001. Peremský Petr, 2001*)
Jiří Sušický. Ústní sdělení. (2016-03-09)

Miloslav Hejda zemřel 30. října 1998 v Praze, den před svými sedmdesátými narozeninami. (*Hanzal Jiří, 2001*)

c) Zdeněk Pulec

Zdeněk Pulec se narodil 8. září 1936 v Praze. Pocházel z hudební rodiny, jeho otec Josef Pulec byl výborným muzikantem. Účinkoval jako klavírista v Osvobozeném divadle v jazzovém orchestru Jaroslava Ježka. V roce 1938, když bylo divadlo zavřeno, nastoupil do orchestru R. A. Dvorského, kde zpíval, hrál na okarinu, klarinet, saxofon a na housle. Hrál také v orchestru Jaroslava Maliny. Když se mu v roce 1936 narodil syn Zdeněk, byla velká pravděpodobnost, že se stane také muzikantem, a proto se již v devíti letech začal učit na housle, poději i na klavír. Od útlého dětství zpíval v Kühnově dětském sboru, se kterým vystupoval i v Národním divadle. Hry na housle později zanechal a pokračoval už jen v klavíru. Otec na něj dohlížel, aby pravidelně cvičil, a tak se v roce 1951 začal připravovat na přijímací zkoušky na konzervatoř v oboru hra na klavír. Josef Pulec poradil synovi,

aby začal hrát ještě na dechový nástroj. A proto se Zdeněk Pulec rozhodl, na doporučení profesora Pražské konzervatoře Jaroslava Šimsy, že zkusí přijímací zkoušky ještě v oboru Hra na pozoun. Čtyři měsíce před přijímacími zkouškami na konzervatoř si zahrál na pozoun poprvé a nástroj se mu velice líbil. Vzhledem k mnohaleté praxi v Kühnově dětském sboru perfektně zvládal dýchání a měl dobrou intonační představivost. Byl tehdy přijat na dva hlavní obory s možností pozdějšího rozhodnutí, který nástroj bude hlavní a který vedlejší. Po úspěšných přijímacích zkouškách nastoupil do pozounové třídy profesora Jaroslava Ušáka a zanedlouho se rozhodl, že pozoun bude jeho hlavním oborem. V roce 1955 získal své první významné ocenění v podobě zlaté medaile na soutěži Světového festivalu demokratické mládeže a studentstva ve Varšavě. Absolventský koncert Zdeňka Pulce se konal v Rudolfinu. Hrál na něm Koncert od Jožky Matěje s doprovodem Symfonického orchestru Hlavního města Prahy FOK pod taktovkou Václava Smetáčka. *(Machová Lenka, 2007. Státní konzervatoř v Praze, 1961, 1986)*

Po absolutoriu na Pražské konzervatoři nastoupil na čerstvě otevřenou Akademii múzických umění v Praze. Psal se rok 1956 a tou dobou byl na Akademii profesorem také Jaroslav Ušák. V roce 1958 převzal pedagogickou štafetu na Akademii múzických umění Miloslav Hejda, a tak u něj Zdeněk Pulec dva následující roky studoval. Během studií se vypracoval na špičkového sólového i orchestrálního hráče, který v tehdejší Československu neměl obdoby. Důkazem toho byla účast v mnoha pražských orchestrech a kapelách. V roce 1955 nastoupil jako hráč na pozoun a zpěvák do Klocova swingového orchestru, se kterým se o dva roky později opět zúčastnil Světového festivalu demokratické mládeže a studentstva, tentokrát v Moskvě, a kapela získala zlatou medaili. Po úspěchu v této soutěži kapela natočila několik písní v Supraphonu pro Československý rozhlas. Roku 1958 v Klocově orchestru Zdeněk Pulec skončil a začal hrát s orchestrem Karla Krautgartnera. S touto skupinou, (Václav Hybš – trubka, Zdeněk Pulec – pozoun, Karel Krautgartner – saxofon, klarinet, Zdeněk Čamrda – klavír, Jan Arnet – kontrabas a Ivan Dominák – bicí), získali zlatou medaili na domácí soutěži v kategorii tanečních orchestrů. Zdeněk Pulec hostoval také v orchestru Zdeňka Bartáka a orchestru Karla Vlacha. *(Machová Lenka, 2007) Rudolf Výborný. Ústní sdělení. (2016-04-16)*

V roce 1958 vyhrál konkurz do Symfonického orchestru Československého rozhlasu a stal se tak prvním pozounistou, později solo-pozounistou a vedoucím sekce. Na tomto postu působil až do roku 2001 a během té doby účinkoval s

orchestrem v Německu, Turecku, Španělsku, Spojených státech amerických, Anglii a mnoha dalších zemích. V rámci Českého rozhlasu později vznikl ještě Taneční orchestr Českého rozhlasu, s tímto souborem Pulec také spolupracoval. (*Machová Lenka, 2007*)

Rok 1962 byl pro Zdeňka Pulce zlomový. Zúčastnil se mezinárodní hudební soutěže Pražského jara a v obrovské konkurenci z celého světa vyhrál první cenu. Byl to již 15. ročník soutěže, avšak poprvé mohli soutěžit žesťové nástroje. Tudíž se jednalo o vůbec první soutěž v oboru pozoun na Pražském jaru a čtrnáctičlenná porota byla složena z mnoha renomovaných pozounistů z celého světa. Byli to především členové velkých Evropských orchestrů, jako například pozounisté: Gabriel Masson, z velké opery v Paříži či Laszlo Ujfalusi z Budapešti. V porotě nechyběl ani zástupce za českou stranu, Miloslav Hejda. V kategorii hra na pozoun soutěžilo celkem šestnáct soutěžících. V prvním kole byla povinná Sonáta od Miroslava Krejčího a Cavatina od Camilla Saint Saëns. Do druhého kola postoupilo dvanáct hráčů, kteří si museli poradit s první větou z koncertu Jožky Matěje, první větou ze sonáty Paula Hindemitha a další libovolnou skladbou pro pozoun. Mezi největší favority patřili Zdeněk Pulec a Per Brevig z Norska. Ve třetím kole si s koncertem Michala Spisaka lépe poradil Zdeněk Pulec a stal se absolutním vítězem soutěže. Tímto úspěchem se nesmazatelně zapsal do povědomí české i zahraniční hudební veřejnosti. O tři roky později následoval další úspěch, tentokrát na mezinárodní soutěži rozhlasové stanice NSR v Mnichově. Tady se Zdeněk Pulec rozdělil o druhé místo s Francouzem Jeanem Pierem Mathieu (profesor na konzervatoři v Toulouse), přičemž první a třetí místo nebylo uděleno. Ve druhém kole soutěžilo celkem pět pozounistů s Balladou od Franka Martina. Ve finále byla povinná první a druhá věta koncertu Ferdinanda Davida, v provedení s orchestrem mnichovského rozhlasu. (*Machová Lenka, 2007*)

Pulcovo působení pokračovalo jednak v oblasti vážné hudby, (Pražský komorní orchestr, Pražští symfonikové, Moravská filharmonie, Musici di Praga, Camerata nova a další), tak také v oblasti taneční a jazzové hudby, (SH-kvintet, Metronom, SHQ a další). Se souborem SH – kvintet nejprve hostoval na koncertech v jazzklubu Reduta. Kapela byla složena z Karla Velebného u klavíru, Jana Konopáska na tenorový saxofon, Laca Décziho na trubku, Jana Arnetu na kontrabas a Laca Troppa za bicími nástroji. Soubor se později rozštěpil na dvě samostatné kapely. V SHQ, později pod názvem Reduta kvintetu, byl Zdeněk Pulec již stálým

členem. Velice známou byla ve své době kapela Metronom, která doprovázela slavnou dvojici - Iveta Simonová a Milan Chladil. Zdeněk Pulec hrál v kapele od roku 1962 celkem tři roky a proslavil se na televizních obrazovkách i jako sólista. V roce 1979 se Pulec zúčastnil s Českým žesťovým kvintetem soutěže Maurice Andrého v Paříži, kde obsadili třetí místo. V letech 1967-1968 hrál ve Státní opeře a ve filharmonii v Hamburku pod taktovkou dirigenta Wolfganga Sawalliche. Toto angažmá mu zprostředkovala umělecká agentura Pragokonzert. Po návratu do vlasti následovala spolupráce s orchestry Václava Hybše, Zdeňka Beránka a Václava Zelinky, ale také s Pražským dixilendem či Jazz sanatoriem Ludka Hulana, se kterým vystoupili v roce 1969 i na Mezinárodním jazzovém festivalu ve švýcarském Montreaux. Vrátil se také do svého domovského orchestru, Symfonického orchestru Československého rozhlasu. (*Machová Lenka, 2007*) *Jiří Sušický. Ústní sdělení. (2016-03-09)*

Od roku 1974 byl členem souboru Pražští žesťoví sólisté, který sdružoval vynikající interprety převážně z České filharmonie. Vystupovali ve složení: Miroslav Kejmar a Antonín Pecha – trubky, Stanislav Suchánek – lesní roh, Zdeněk Pulec – pozoun, Ludvík Bortl – basový pozoun a Václav Hoza – tuba. (*Machová Lenka, 2007*)

O čtyři roky později začal spolupracovat s Pavlem Vitochem na ojedinělém studiovém projektu. Za pomoci čtyř až pěti výborných pozounistů (Svatopluk Košvanec, Miroslav Koželuh, Josef Bažík Pavelka, Ivan Matějček a Bedřich Beránek) a multi-playbackové techniky vzniklo pozounové okteto, původně nazvané Studiový orchestr Pavla Vitocha, později s názvem Pulec oktet. Jednalo se převážně o swingové úpravy známých skladeb. Aranže pro toto uskupení psal nejprve Pavel Vitoch, později hráli i úpravy od Jaroslava Dřevíkovského, Rudolfa Rokla, Václava Kozla či Pavla Větrovce. (*Machová Lenka, 2007*)

Jako vynikající interpret premiéroval celou řadu skladeb. Byla to například Sonáta Emila Hlobila, Trombonetta Jiřího Pauera, Concertino Lubora Bárty, Sonáta Viktora Kalabise, Charakteristikon Dalibora C. Vačkáře či Sonáta Jožky Matěje, se kterým ho pojilo dlouholeté přátelství. (*Machová Lenka, 2007*)

Roku 1976 nahráli, společně s trumpetistou Miroslavem Kejmarem, sólovou desku v Supraphonu ve spolupráci s Pražským komorním orchestrem. Pulec nahrál slavné koncerty pro altový pozoun od Georga Christopha Wagenseila a Johanna Georga Albrechtsbergera. V roce 1983 vydal v Supraphonu sólovou desku s názvem

„Trombone recital“. Společně s Filharmonickým komorním orchestrem, pod taktovkou Libora Peška, natočili úpravy barokních sólových skladeb pro violoncello, v úpravách pro pozoun a komorní orchestr. Na aranžích se podíleli: Ludvík Bortl, František Xaver Thuri i Miloslav Hejda. Deska obsahuje také Sonátu č. 5 a-moll od Antonia Vivaldiho, která je mezi pozounisty velice známá. Následoval trojkonzert Jožky Matěje pro trubku, pozoun, lesní roh a symfonický orchestr, které nahráli ve vydavatelství Panton v obsazení: Miroslav Kejmar, Zdeněk Pulec a Miloš Petr. Od stejného autora natočil ještě Zdeněk Pulec v Supraphonu koncert a sonátu pro pozoun, v prvním případě se Symfonickým orchestrem Československého rozhlasu, ve druhém s orchestrem Musici di Praga, ovšem v obou provedeních pod dirigentskou taktovkou Františka Vajnara. Tentýž dirigent se ujal také nahrávky koncertu pro pozoun od Nikolaje Rímského Korsakova, tentokrát jen s dechovou sekcí Symfonického orchestru Československého rozhlasu. Za zmínku stojí také účinkování Zdenka Pulce v televizním pořadu Hudba z respira či ve filmu „Pražské blues“. (*Machová Lenka, 2007*)

V roce 1984 byla udělena Pulcovi cena Svazu skladatelů a koncertních umělců. Toto ocenění bylo poprvé v historii uděleno za hru na pozoun. (*Machová Lenka, 2007*)

Zdeněk Pulec se v roce 1972 začal věnovat také pedagogické činnosti na Pražské konzervatoři, prozatím jako suplující učitel za profesora Miloslava Hejdu. V roce 1983 nastoupil na Pražskou konzervatoř trvale, již jako řádný profesor. Své interpretační zkušenosti předával také na mezinárodních kurzech v rakouském Neuhofenu, v letech 1981 a 1982. Z konzervatoře odešel v roce 1987 a k pedagogické činnosti se vrátil až o pět let později, kdy byl jmenován docentem na Akademii múzických umění v Praze. Roku 1997 mu byl udělen prezidentem republiky Václavem Havlem titul profesor. Během své pedagogické činnosti vychoval mnoho vynikajících žáků, kteří obsadili přední místa v mnoha tuzemských i zahraničních orchestrech. (*Státní konzervatoř v Praze, 1961, 1986. Machová Lenka, 2007*)

Zdeněk Pulec zemřel po dlouhé a těžké nemoci v roce 2010. *Jiří Sušický. Ústní sdělení. (2016-03-09)*

d) Jiří Sušický

Jiří Sušický se narodil 7. listopadu 1956 v Hřebči. Pochází z hudebně založené rodiny. Jeho otec František Sušický hrál na baskřídlovku s dechovými kapelami na Kladensku. Hudební vlohy začal rozvíjet na Lidové škole umění v Buštěhradě. Nejprve se učil hrát na akordeon, později přidal ještě pozoun. Po čtyřech letech hry na akordeon zanechal a již se věnoval jen pozounu, ale to už přestoupil na Lidovou školu umění do Kladna, později na Lidovou školu umění v Praze v Biskupské ulici. *Jiří Sušický. Ústní sdělení. (2016-03-09)*

Po absolvování Základní školy nastoupil na Pražskou konzervatoř do pozounové třídy profesora Miloslava Hejdy a u stejného pedagoga pokračoval i na Akademii múzických umění v Praze. V šestém ročníku konzervatoře úspěšně vykonal konkurz do orchestru činohry Národního divadla na místo prvního pozounisty a na tomto postu působil až do roku 1983. Ihned po dokončení studií na Akademii múzických umění nastoupil povinnou roční vojenskou službu v Armádním uměleckém souboru Víta Nejedlého. Po vojně v roce 1983 zahájil ještě čtyřsemestrální postgraduální studium basového pozounu na Akademii múzických umění a vyhrál v konkurzním řízení, rovněž na pozici basového pozounu, do Státní opery Praha. V roce 1984 přesídlil do opery Národního divadla v Praze a působil tam celkem sedm let. Roku 1991 zvítězil na konkurzu do České filharmonie, kde působí jako basový pozounista dodnes. V roce 1989, těsně před listopadovou revolucí, úspěšně vykonal konkurz na aspirantské studium (dnešní doktorské studium), ale tato forma studia byla po převratu zrušena. *Jiří Sušický. Ústní sdělení. (2016-03-09)*

Během své muzikantské kariéry hrál s mnoha orchestry či soubory. Čtyři roky byl členem orchestru Československé televize pod vedením Václava Zahradníka, dále působil například v orchestru Karla Vlacha, orchestru Václava Hybše nebo Pulec oktetu (s nímž natočil jednu desku). Z komorních souborů účinkoval také v Pražském žesťovém souboru, který vystupoval ve složení: Jan Hasenöhrl a František Bílek – trumpety, Jiří Lisý – lesní roh, Jan Votava – pozoun a Jiří Sušický – basový pozoun. Jana Hasenöhrla později vystřídal na pozici první trumpety Arnold Kinkal. Jiří Sušický v souboru působil celkem čtrnáct let. Dalším významným hudebním tělesem byl Soubor Pražských trubačů, čítající osm až dvanáct členů podle potřeby. Vůdčí osobností souboru byl trumpetista Josef Svejkovský, dalšími členy pak Vladislav Kozderka, František Bílek, Zdeněk Šedivý, Jiří Šedivý – trumpety, Jaroslav Lisý, Josef Votava, Jan Votava, Jiří Sušický – pozouny a Alois Čoček –

lesní roh. Za zmínku stojí také působení ve slavném orchestru německého kapelníka Ernsta Mosche, s nímž natočil pět desek. Ernst Mosch, původem sudetský Němec z Liberce, sdružoval vynikající muzikanty z Německa a České republiky proto, aby dosáhl vynikající úrovně v interpretaci klasické dechovky. Jiří Sušický se podílel také na natáčení CD s německým pozounistou Albertem Mangelsdorffem a následně také s americkým saxofonistou Allanem Praskinem. Obě desky byly nahrány ve studiu na Kavčích horách ve spolupráci s orchestrem Československé televize pod dirigentskou taktovkou Václava Zahradníka. *Jiří Sušický. Ústní sdělení. (2016-03-09)*

Jiří Sušický má za sebou i dlouholetou pedagogickou praxi. Vyučoval na Základní umělecké škole Kladno, Základní umělecké škole Biskupská v Praze a jedenáct let se věnoval soukromé výuce pozounu. Deset let vedl Interpretační kurzy žesťových nástrojů v jihočeském Vimperku. V roce 2011 zasedl do poroty Mezinárodní hudební soutěže Pražského jara v oboru pozoun. Jako porotce je pravidelně zván i na Mezinárodní interpretační soutěž žesťových nástrojů v Brně, která se koná pravidelně jednou za dva roky. *Jiří Sušický. Ústní sdělení. (2016-03-09)*

Na pražskou Akademii múzických umění nastoupil jako pedagog v roce 1998 a během svého působení vychoval mnoho vynikajících žáků, např.: Robert Kozánek – Česká filharmonie, Petr Čihák – Hudba Hradní stráže a Policie ČR, František Zazvonil – orchestr Národního divadla, Petr Fried – Symfonický orchestr Českého rozhlasu, Jan Triebenekl – Hudba Hradní stráže a Policie ČR, Lukáš Mořka – Česká filharmonie, Tomáš Bialko – Symfonický orchestr Hlavního města Prahy FOK a další. *Jiří Sušický. Ústní sdělení. (2016-03-09)*

Na pozici pedagoga výuky pozounu na Akademii múzických umění působí dodnes.

3.1 Externí pedagogové hry na pozoun na Akademii múzických umění v Praze

a) Jaroslav Lisý

Jaroslav Lisý se narodil 26. března 1939 v Praze, kde také vystudoval obecnou měšťanskou školu. Pocházel z hudebně založené rodiny, neboť jeho otec Rudolf Lisý byl členem trumpetové sekce České filharmonie. Jako trumpetista se zkušeností z vojenské hudby byl oblíben u tehdejšího dirigenta České filharmonie Václava Talicha, zejména díky nenapodobitelnému širokému tónu. Vzhledem k angažmá Rudolfa Lisého není divu, že otec vedl svého syna Jaroslava k hudbě. První hudební začátky patřily hře na housle u Oldřicha Marka, který byl členem České filharmonie. Na pozoun začal hrát Jaroslav Lisý až na Pražské konzervatoři, kam nastoupil v roce 1955 do třídy profesora Jaroslava Šimsy. Absolvoval v roce 1960. *(Hejda Miloslav, rukopis. Motka Lukáš, 2011)*

Dva roky po absolutoriu na Pražské konzervatoři nastoupil do Lázeňského orchestru v Poděbradech, kde působil celkem pět let. V roce 1963 byl přijat na Akademii múzických umění v Praze do pozounové třídy profesora Miloslava Hejdy, který v té době ještě zdaleka netušil, že vyučuje svého budoucího kolegu na pedagogickém postu na Akademii i v orchestru České filharmonie. Neboť Jaroslav Lisý 1. ledna 1969 nastoupil na místo sólového pozounisty v Symfonickém orchestru Hlavního města Prahy FOK a po devíti letech roku 1978 přestoupil na stejný post do České filharmonie. Externím pedagogem na Akademii múzických umění v Praze se stal v roce 1987 a vyučoval zde po dobu šesti let. Během tohoto pedagogického období vychoval řadu vynikajících žáků, např.: Jiří Odcházal – Česká filharmonie, Vladimír Besuch – filharmonie Hradec Králové, Petr Mráz – orchestr divadla J. K. Tyla v Plzni a další. *(Hejda Miloslav, rukopis. Motka Lukáš, 2011) Vladimír Besuch. Ústní sdělení. (2016-02-26)*

Byl stálým členem Pražského žesťového kvinteta, které vzniklo v roce 1967 jako jedno z prvních žesťových uskupení v Evropě. Jejich koncerty si získaly zaslouženou popularitu a soubor začal vystupovat na mnoha prestižních koncertech či festivalech v Československu i v zahraničí. Pražské žesťové kvinteto začínalo ve složení: Josef Svejkovský, Vladislav Kozderka – trubky, Alois Čoček – lesní roh, Jaroslav Lisý – tenorový pozoun, Josef Votava – basový pozoun. Soubor má dodnes svého pokračovatele pod názvem „Prague Brass Ensemble“ a zakladateli jsou hornista Jiří Lisý (syn Jaroslava Lisého) a pozounista Jan Votava (syn Josefa

Votavy). *(Hejda Miloslav, rukopis. Mořka Lukáš, 2011) Vladimír Besuch. Ústní sdělení. (2016-02-26)*

V České filharmonii působil Jaroslav Lisý až do 10. listopadu 2001, kdy náhle zemřel. *Jiří Sušický. Ústní sdělení. (2016-03-09)*

b) Lukáš Mořka

Lukáš Mořka se narodil 1. listopadu 1983 ve Šternberku. Své první hudební kroky započal na Základní umělecké škole v Lošticích. Nejprve hrál na zobcovou flétnu, později na baskřídlovku a pozoun. V roce 1999 nastoupil na Konzervatoř Pavla Josefa Vejvanovského v Kroměříži do pozounové třídy Rudolfa Berana. Již během studií dosáhl mnoha soutěžních úspěchů. Prvními velkými úspěchy byla první místa na Soutěžní přehlídce konzervatoř v Teplicích 2001 a Interpretační soutěži žesťových nástrojů v Brně roku 2002. O dva roky později obdržel cenu poroty na soutěži Talent roku 2004 a první cenu s titulem absolutního vítěze v oboru hra na pozoun na Soutěžní přehlídce konzervatoř v Ostravě. Zároveň nastoupil do pozounové skupiny Moravského divadla v Olomouci. *Lukáš Mořka. Ústní sdělení. (2016-03-30)*

V pátém ročníku konzervatoře úspěšně vykonal přijímací zkoušky na Janáčkovu Akademii múzických umění v Brně a stal se studentem hudební fakulty ve třídě profesora Jaroslava Kummera. Psal se rok 2005 a Lukáš Mořka opět potvrdil svojí pozici favorita na Interpretační soutěži žesťových nástrojů v Brně, získal první cenu a titul absolutního vítěze. V následujících letech se probojoval do semifinále soutěží Hungarofest Budapešť, ARD Mnichov a Lieksa Brass Week ve Finsku. Od roku 2006 působil čtyři sezóny na pozici sólového pozounisty v Národním divadle v Brně. *Lukáš Mořka. Ústní sdělení. (2016-03-30)*

V roce 2009 přestoupil v rámci Magisterského studia na Akademii múzických umění v Praze k profesoru Jiřímu Sušickému. Po roce studií v Praze získal třetí cenu na Mezinárodní soutěži v německém Markneukirchenu a v témže roce provedl sólový koncert Nino Roty s Vogtlandskou filharmonií v Greiz-Reichenbachu. Roku 2010 vyhrál konkurz na uvolněné místo druhého pozounu do České filharmonie a po krátkém čase se přemístil na pozici prvního pozounisty, kde působí dodnes. V rámci studií na Akademii absolvoval v programu Erasmus roční stáž na Vídeňské univerzitě u profesora Gabriela Madase. Absolvent Miloslava Hejdy, a český emigrant, Gabriel

Madas ve stejném roce odešel do penze, Lukáš Mořka se tedy stal posledním z jeho žáků. *Lukáš Mořka. Ústní sdělení. (2016-03-30)*

Rok 2011 se stal pro Lukáše Mořku zlomovým. Zúčastnil se Mezinárodní hudební soutěže Pražského jara a v obrovské konkurenci z celého světa získal druhou cenu a titul laureáta, přičemž první cena v soutěžním oboru pozoun nebyla udělena. Téhož roku provedl sólově sonátu Jožky Matěje s Pražskou komorní filharmonií a úspěšně vykonal přijímací zkoušky do doktorského studia. V následujícím roce již nastoupil jako řádný doktorand na Akademii múzických umění v Praze, opět pod vedením profesora Jiřího Sušického. Studium mu trvalo tři roky a tématem Lukášovy disertační práce byla „Trombónová metodika pro začátečníky, v návaznosti na českou trombónovou školu“. Disertační práci obhájil a roku 2015 mu byl udělen titul PhD. Ve stejném roce nastoupil na Akademii múzických umění jako externí pedagog pozounu. *Lukáš Mořka. Ústní sdělení. (2016-03-30)*

Pedagogické zkušenosti získával jako soukromý učitel již od roku 2011, následně jako instruktor pozounu na pravidelných Interpretačních kurzech dechových nástrojů v Přelouči v letech 2012 – 2015. Za zmínku stojí také mezinárodní kurzy – European summer music Academy v kosovské Prištině. *Lukáš Mořka. Ústní sdělení. (2016-03-30)*

Během studií na Janáčkově Akademii múzických umění založil pozounové uskupení Bonetet, složené z kolegů studentů na hudební fakultě. V současné době je členem souboru Czech brass ve složení: Marek Zvolánek, Marek Vajo, Jiří Houdek – trubky, Stanislav Penk, Lukáš Mořka, Karel Kučera – pozouny a Karel Malimánek – tuba. V rámci svého zaměstnání působí také ve Sdružení hlubokých žesťů České filharmonie a v Czech Philharmonic Jazz Band. *Lukáš Mořka. Ústní sdělení. (2016-03-30)*

4. Absolventi a studenti hry na pozoun na Akademii múzických umění v Praze

Miloslav Hejda (Akademie múzických umění v Praze - dále jen AMU, rok nástupu a ukončení studia - 1951 – 1955, pedagog hlavního oboru – Jaroslav Ušák) – viz kapitola Pedagogové hry na pozoun na Akademii múzických umění v Praze.

Josef Votava (AMU 1951 – 1952 /ukončil studium/ - Jaroslav Ušák) – absolvoval na Pražské konzervatoři rovněž u Jaroslava Ušáka. Byl členem operního orchestru divadla v Liberci a také v divadle E. F. Buriana v Praze. Později přesídlil do Symfonického orchestru v Karlových Varech a odtud, přes členství v orchestru Státní opery (tehdejší Smetanovo divadlo), až do orchestru Národního divadla v Praze.

Jaromír Havel (AMU 1951 – 1953 /ukončil studium/ - Jaroslav Ušák) – studoval na Pražské konzervatoři u profesora Jaroslava Šimsy. Během studií na Akademii nastoupil do Armádního uměleckého souboru Víta Nejedlého. Hrál v Symfonickém orchestru vídeňského rozhlasu, později byl sólovým pozounistou České filharmonie. Od roku 1986 vyučoval po dobu tří let na Pražské konzervatoři.

Zdeněk Pulec (AMU 1956 – 1958 – Jaroslav Ušák, 1958 – 1961 – Miloslav Hejda) – viz kapitola Pedagogové hry na pozoun na Akademii múzických umění v Praze.

Rudolf Suk (AMU 1958 – 1963 – Miloslav Hejda) – vystudoval Pražskou konzervatoř na akordeon u profesora Smetany. Po absolutoriu na Akademii působil v symfonickém orchestru Armádního uměleckého souboru Víta Nejedlého. Po vojně hrál ve Filmovém Symfonickém orchestru.

Miroslav Dvořák (AMU 1961 – 1965 – Miloslav Hejda) – absolvoval Pražskou konzervatoř ve třídě Jaroslava Šimsy. Dlouhá léta provozoval obchod s hudebními nástroji nedaleko Náměstí Republiky v Praze.

Henryk Baka (AMU 1962 – 1966 – Miloslav Hejda) – polský student, začal hrát na pozoun u profesora Wroblevského a později studoval konzervatoř ve Varšavě u profesora Zdzitowieckiho.

Jiří Roudnický (AMU 1963 – 1967 – Miloslav Hejda) – vystudoval Pražskou konzervatoř u profesora Jaroslava Ušáka. Působil v operním orchestru divadla v Liberci a také jako ředitel Lidové školy umění v Mimoňi. V letech 1973 - 1991 vyučoval pozoun na konzervatoři v Teplicích.

Jaroslav Lisý (AMU 1963 – 1968 – Miloslav Hejda) - viz kapitola Externí pedagogové hry na pozoun na Akademii múzických umění v Praze.

Jiří Tenkrát (AMU 1963 – 1965 /nedostudoval – Miloslav Hejda) – nejprve studoval pozoun soukromě u Jaroslava Ušáka, později na Pražské konzervatoři u Miloslava Hejdy a Jaroslava Šimsy. Hrál v orchestru divadla Na Vinohradech, věnoval se také taneční hudbě. Od roku 1977 pracoval v pohraničí v Německu ve městě Neuss.

Gabriel Madas (AMU 1965 – 1969 – Miloslav Hejda) – pochází z Košic, studoval na Vojenské konzervatoři v Roudnici nad Labem, poté na konzervatoři v Košicích (1961 – 1965). V roce 1968 vyhrál konkurz do České filharmonie. Na jaře roku 1974 vyhrál 1. cenu na Mezinárodní hudební soutěži Pražského jara a dva roky poté emigroval do Švýcarska. V roce 1978 nastoupil na místo prvního pozounisty do Vídeňské opery a k Vídeňským filharmonikům, později se stal také profesorem pozounu na Vídeňské univerzitě.

Norbert Madas (AMU 1965 – 1969 – Miloslav Hejda) – bratr Gabriela Madase, také studoval na Vojenské konzervatoři v Roudnici nad Labem i konzervatoři v Košicích. V roce 1969 vyhrál konkurz do Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK, a po třech letech získal místo v Symfonickém orchestru ve švýcarské Basileji, kde se od roku 1976 trvale usadil.

Jan Hynčica (AMU 1965 – 1969 – Miloslav Hejda) – studoval na Pražské konzervatoři ve třídě profesora Jaroslava Šimsy, později hrál v orchestru činohry

Národního divadla v Praze. Od roku 1971 byl dlouholetým členem Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK.

Alexandra Krzyżanowska (AMU 1965 – 1969 – Miloslav Hejda) – polská studentka původem z Poznaně. Studovala pozoun na poznaňském Lyceu u profesora Josefa Wiciaka. Od roku 1974 byla členkou orchestru operety ve Varšavě, po dvou letech přestoupila do orchestru Varšavské opery. Od roku 1989 působila jako první pozounistka v Symfonickém orchestru v egyptské Káhiře.

Ludvík Bortl (AMU 1967 – 1971 – Miloslav Hejda) - rodák z Dubňan na Hodonínsku vystudoval nejprve střední průmyslovou školu chemickou. Jeden rok byl zaměstnán v ČKD Sokolovo Praha – Vysočany a poté teprve zamířil na Pražskou konzervatoř. Později byl členem Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK a následně členem pozounové skupiny České filharmonie, kde byl zároveň tajemníkem orchestru. Jako tajemník spolupracoval na projektech společně s Jiřím Bělohlávkem.

Oldřich Hliňák (AMU 1970 – 1974 – Miloslav Hejda) – vystudoval Vojenskou konzervatoř v Roudnici nad Labem a již během studií na Akademii hrál tři roky v Posádkové hudbě Praha. V rámci armády byl povolán na Vojenskou konzervatoř do Roudnice nad Labem jako pedagog pozounu, kde vyučoval až do roku 1980. V tomto roce se nechal převelet zpátky do Posádkové hudby Praha.

Jiří Sailer (AMU 1970 – 1974 – Miloslav Hejda) – studoval na Pražské konzervatoři u Miloslava Hejdy. Byl členem Armádního uměleckého souboru Víta Nejedlého, poté vyučoval na Lidové škole umění v Říčanech. Od roku 1977 je pozounistou v orchestru Národního divadla v Praze. V roce 1986 nastoupil jako profesor pozounu na Pražskou konzervatoř, kde vyučoval po dobu šesti let. Je stálým a dlouholetým členem dechové hudby Veselka Ladislava Kubeše.

Antonín Merhaut (AMU 1972 – 1976 – Miloslav Hejda) – na pozoun začal hrát pod vedením profesora Jaroslava Vítka a v roce 1966 byl přijat na Pražskou konzervatoř. V roce 1974 se stal laureátem mezinárodní hudební soutěže Pražského jara, v těžké konkurenci obsadil třetí místo. Byl členem orchestru divadla Na Vinohradech a

později člen orchestru Národního divadla v Praze, kde působí dodnes. Učil také na hudební škole v Praze na Břevnově.

Julius Nečásek (AMU 1972 – 1976 – Miloslav Hejda) – rodák ze Semil, hrál původně na klavír. Od roku 1967 studoval na Pražské konzervatoři. Své první angažmá získal v divadle na Vinohradech, poté byl dlouholetým členem Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK. Od roku 1996 má svoji hudební agenturu.

Jaroslav Tachovský (AMU 1972 – 1976 – Miloslav Hejda) – studoval na konzervatoři v Plzni ve třídě profesora Jaroslava Vítka. Od roku 1971 hrál v orchestru Národního divadla v Praze, odkud po třech letech přesídlil na místo sólového pozounisty v České filharmonii. V roce 1974 se umístil jako třetí na Mezinárodní hudební soutěži Pražského jara a po čtyřech letech si stejný úspěch na této soutěži zopakoval. Roku 1976 získal druhou cenu na mezinárodní soutěži v Markneukirchenu.

Karel Zelenka (AMU 1972 – 1976 – Miloslav Hejda) – na Pražskou konzervatoř nastoupil až po absolvování základní vojenské služby. Jeho otec byl profesorem pozounu na Vojenské konzervatoři v Roudnici nad Labem. Hrál v divadle na Vinohradech, v orchestru Karla Vágnera a byl také členem orchestru činohry Národního divadla. Později působil jako sólový pozounista Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK, hrál také sólově. Po odchodu z FOK pracoval jako hudební režisér v České televizi.

Antonín Keller (AMU 1975 – 1979 – Miloslav Hejda) – po vojenské službě u posádkové hudby ve Slaném nastoupil na Pražskou konzervatoř. Byl členem orchestru divadla Na Vinohradech. Během studií na Akademii byl přijat do Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK.

Václav Ferebauer (AMU 1976 – 1980 – Miloslav Hejda) – studoval na konzervatoři v Plzni u profesora Jaroslava Vítka. Od roku 1974 působil dva roky jako pozounista v Divadle J. K. Tyla v Plzni, potom jeden rok v divadle v Českých Budějovicích a od

roku 1978 je členem Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK. Vyučuje pozoun na Pražské konzervatoři.

Ivo Kopecký (AMU 1976 – 1980 – Miloslav Hejda) – studoval na Pražské konzervatoři u profesora Josefa Stádníka. Od roku 1977 hrál ve Filmovém symfonickém orchestru v Praze. Vyučoval hudební výchovu na Základní škole a je také členem orchestru Karla Vlacha.

Jiří Sušický (AMU 1978 – 1982 /basový pozoun - 1985 – 1987 – Miloslav Hejda) – viz kapitola Pedagogové hry na pozoun na Akademii múzických umění v Praze.

Josef Šimek (AMU 1979 – 1984 – Miloslav Hejda) – pochází z Českého Krumlova. Studoval na konzervatoři Jana Deyla u profesora Františka Janáta. Během studií na Akademii byl dva roky členem orchestru divadla Na Vinohradech. V roce 1984 vyhrál konkurz na místo profesora pozounu na Pražské konzervatoři a na tomto postu působí dodnes.

Stanislav Brada (AMU 1982 – 1986 – Miloslav Hejda) – nejprve studoval na konzervatoři v Plzni, ale ve druhém ročníku přestoupil na Pražskou konzervatoř k profesoru Miloslavu Hejdovi. Již během studií na Akademii hrál v divadle Josefa Kajetána Tyla v Plzni. V roce 1982 získal druhou cenu na Mezinárodní hudební soutěži Pražského jara. O dva roky později vyhrál konkurz do orchestru Státní opery v Praze.

Jan Votava (AMU 1983 – 1987 – Miloslav Hejda) – absolvoval Pražskou konzervatoř ve třídě profesora Miloslava Hejdy a již v roce 1982 získal druhou cenu na Mezinárodní hudební soutěži Pražského jara. Od roku 1992 hraje v orchestru Národního divadla v Praze.

Vladimír Kajzler (AMU 1984 – 1988 – Miloslav Hejda) – na Pražské konzervatoři studoval u profesora Miloslava Hejdy. Hrál v orchestru činohry Národního divadla. V roce 1988 vyhrál konkurz do orchestru Národního divadla v Praze, kde působí dodnes.

Jiří Novotný (AMU 1985 – 1989 – Miloslav Hejda) – studoval na konzervatoři v Košicích u profesora Pavla Takáče. Již během studií na konzervatoři hrál jeden rok ve Státní filharmonii v Košicích. Roku 1987 vyhrál první cenu na Mezinárodní hudební soutěži Pražského jara. Po absolutoriu na Akademii nastoupil do orchestru Národního divadla v Praze a v roce 1994 vyhrál konkurz do Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK, kde působí na pozici prvního pozounu. Je členem žesťových formací Bohemian Brass a Czech Philharmonic Brasses. V roce 2004 byl členem poroty na Mezinárodní hudební soutěži Pražského jara v oboru pozoun.

Pavel Moravec (AMU 1986 – 1988 – Miloslav Hejda, 1988 - 1990 – Jaroslav Lisý) – absolvoval konzervatoř v Teplicích u profesora Jiřího Roudnického. Od roku 1989 hrál v Tanečním orchestru Československé televize, o dva roky později také v Lázeňském orchestru v Poděbradech. Je členem divadelní společnosti „Jablonský“ v Jindřichové Hradci.

Karel Kohout (AMU 1986 – 1990 – Miloslav Hejda) – nejprve studoval na konzervatoři v Plzni, do druhého ročníku již přestoupil na Pražskou konzervatoř k profesoru Miloslavu Hejdovi. Je prvním pozounistou Symfonického orchestru Českého rozhlasu v Praze.

Aleš Vopelka (AMU 1987 – 1991 – Miloslav Hejda) - byl studentem Pražské konzervatoře u profesorů Miloslava Hejdy a Zdeňka Pulce. Od roku 1989 je zaměstnán na pozici basového pozounisty v Symfonickém orchestru Českého rozhlasu. Zároveň vyučuje pozoun na Konzervatoři a Vyšší odborné škole Jaroslava Ježka.

Břetislav Kotrba (AMU 1988 – 1992 – Miloslav Hejda) – vystudoval konzervatoř v Teplicích ve třídě profesora Miroslava Poláka. Od roku 1991 hrál v Symfonickém orchestru Českého rozhlasu a na konci roku 1992 nastoupil do České filharmonie, kde působí dodnes.

Karel Kučera (AMU 1988 – 1992 – Miloslav Hejda) – na Pražské konzervatoři navštěvoval pozounovou třídu Jaromíra Havla a Zdeňka Pulce. Byl pozounistou Symfonického orchestru Českého rozhlasu a po úspěšném konkurzu hraje basový pozoun v České filharmonii. Je členem komorních žesťových souborů - Sdružení hlubokých žesťů České filharmonie a Czech brass.

Pavel Čížek (AMU 1988 – 1992 – Miloslav Hejda) – studoval na konzervatoři v Plzni u profesora Vladimíra Eichlera. V současné době je členem orchestru divadla J. K. Tyla v Plzni a zároveň vyučuje pozoun na plzeňské konzervatoři.

Jiří Odcházal (AMU 1988 – 1992 - Jaroslav Lisý) – absolvoval na Pražské konzervatoři u profesora Miloslava Hejdy. Od roku 1986 působil v lázeňském orchestru v Poděbradech. Později hrál v orchestru Národního divadla a v roce 1989 vyhrál konkurz na místo pozounisty do České filharmonie, kde působil až do roku 2010.

Radoslav Radakovič (AMU 1988 - 1991/přerušil studium/ 1993 – 1994 - Jaroslav Lisý) – absolvoval na konzervatoři v Žilině u profesora Jiřího Bukače. Již při studiích na Akademii byl zaměstnán ve filharmonii v Hradci Králové. Později se vrátil do Žiliny, kde dostal částečný úvazek na místní konzervatoři.

Lubomír Harazin (AMU 1989 – 1993/nedostudoval/ – Miloslav Hejda) – studoval na Pražské konzervatoři u profesorů Zdeňka Pulce, Jiřího Sailera a Jaromíra Havla. Hrál v lázeňském orchestru v Poděbradech a v hudebním divadle v Karlíně. Je členem orchestru Karla Vlacha a dechové hudby Strahovanka. Vykonává funkci ředitele Základní umělecké školy v Kralupech nad Vltavou.

Milan Franěk (AMU 1989 – 1993 – Miloslav Hejda) – byl přijat na konzervatoř v Plzni do pozounové třídy profesora Vlastimila Eichlera. Od roku 1991 externě vyučoval na konzervatoři v Českých Budějovicích. O tři roky později se rozhodl pro studium klavíru a studoval u profesora Petera Barcaby na vídeňské Hudební univerzitě. Studium klavíru a klavírní pedagogiky dokončil na Hudební univerzitě ve Štýrském Hradci (Grazu) u profesora Waltera Groppenbergera. Vyučoval na Pedagogické

fakultě v Hradci Králové, Konzervatoři a Vyšší odborné škole Jaroslava Ježka a vyučoval také na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy v Praze, kde zároveň absolvoval doktorské studium v oboru hudební teorie a pedagogika. Od ledna 2010 je prezidentem Evropské asociace učitelů klavíru pro Českou republiku.

Pavel Štrobl (AMU 1990 – 1994 – Miloslav Hejda) – nejprve studoval pozoun u profesora Vojenské konzervatoře v Roudnici nad Labem Oldřicha Hliňáka, později na Pražské konzervatoři u profesorů Miloslava Hejdy a Josefa Šimka. V rámci vojenské služby hrál u Posádkové hudby Praha a následně byl přijat do orchestru Smetanova divadla (orchestr Státní opery) jako basový pozounista.

Vladimír Besuch (AMU 1990 - 1994 – Jaroslav Lisý) – je absolventem konzervatoře v Žilině u profesora Jiřího Bukače. Již ve druhém ročníku na Akademii nastoupil do filharmonie v Hradci Králové. Zároveň vyučuje pozounisty na Základní umělecké škole Habrmanova v Hradci Králové.

Miroslav Kopta (AMU 1991 – 1995 – Miloslav Hejda) – vystudoval Pražskou konzervatoř u profesora Josefa Šimka, ihned potom sloužil vojenskou službu v Armádním uměleckém souboru Víta Nejedlého. Hrál v orchestru Československé televize, orchestru Smetanova divadla (orchestr Státní opery) a od roku 1994 působí na pozici basového pozounisty v orchestru Národního divadla v Praze. Hraje také s orchestrem Václava Hybše.

Petr Mráz (AMU 1991 – 1995 – Jaroslav Lisý) – vystudoval konzervatoř v Plzni u Vlastimila Eichlera. Od roku 1991 je uměleckým vedoucím souboru „Tromboni di Quattro“ a od roku 1997 také vedoucím Plzeňského fanfárového souboru. V roce 1989 nastoupil do orchestru opery divadla J. K. Tyla v Plzni, zároveň vyučuje pozoun na plzeňské konzervatoři.

Filip Jelínek (AMU 1992 – 1996 – Miloslav Hejda) – absolvoval na Pražské konzervatoři ve třídě profesora Jiřího Sailera. Již během studií na konzervatoři hrál se skupinou J. A. R. Je také aranžérem a skladatelem, napsal například hudbu k

celovečernímu filmu režiséra Tomáše Mašína "Tři sezony v pekle". Je členem skupiny „Illustratosphere“ zpěváka Dana Bárty.

Jaroslav Zouhar (AMU 1992 – 1996 – Miloslav Hejda) – vystudoval konzervatoř v Brně u profesora Ivana Bojanovského a jeden rok byl členem orchestru Státní opery v Praze. Vystudoval na Akademii také obor Hudební režie u profesorů Jaroslava Smolky a Jaroslava Rybáře a v současné době vyučuje tento obor na Janáčkově Akademii múzických umění v Brně. Od roku 2002 je členem Filharmonie v Brně.

Rostislav Jambor (AMU 1993 – 1997 - Zdeněk Pulec) – studoval na konzervatoři v Teplicích u profesora Miroslava Poláka. Po studii na Akademii nastoupil jako pozounista do Ústřední hudby Armády České republiky. Je dlouholetým členem orchestru Václava Hybše.

Jiří Nauš (AMU 1993 – 1997, Zdeněk Pulec) – absolvoval konzervatoř v Teplicích ve třídě profesora Miroslava Poláka. Po vojenské službě u Hudby Hradní stráže nastoupil do tohoto orchestru jako stálý člen. Po několika letech služby vyhrál konkurz do Symfonického orchestru Českého rozhlasu v Praze a nastoupil na místo druhého pozounu.

Stanislav Penk (AMU 1994 – 1999 – Miloslav Hejda) - absolvoval konzervatoř ve třídě profesora Josefa Šimka. Je členem Pražské komorní filharmonie, Symfonického orchestru Hlavního města Prahy FOK, Pražského žesťového kolegia a žesťového uskupení Czech brass. Zabývá se také interpretací staré hudby s předními barokními soubory.

Radomil Hertl (AMU 1994 – 1995 /přestup z JAMU/ – Miloslav Hejda) – nejprve studoval na konzervatoři v Ostravě a pokračoval na Janáčkově Akademii múzických umění v Brně u profesora Jaroslava Kummera. Po studii se vydal na dráhu profesionálního potápění a je instruktorem potápěčské školy „Blue shark“ v Praze.

Václav Kotek (AMU 1995 – 1998 – Miloslav Hejda) – na Pražské konzervatoři studoval nejprve hru na trubku u profesora Josefa Svejkovského, v rámci studia později přestoupil k profesoru Jiřímu Sailerovi na pozoun. Nejprve hrál ve filharmonii v Hradci Králové a od roku 1994 je zaměstnán jako basový pozounista v orchestru Státní opery v Praze.

Pavel Čermák (AMU 1995 – 1999 - Zdeněk Pulec) – je absolventem teplické konzervatoře u profesora Miroslava Poláka. Od roku 1999 hrál v orchestru Státní opery v Praze, po dvou letech vyhrál konkurz do Symfonického orchestru Českého rozhlasu, kde je stále na místě prvního pozounu.

Jiří Břicháč (AMU 1996 – 2000 – Zdeněk Pulec) – vystudoval konzervatoř v Plzni u profesora Vlastimila Eichlera. Od roku 1998 hraje v orchestru Státní opery v Praze. Je kapelníkem Tanečního orchestru Miroslava Novotného z Plzně a členem Orchestru Václava Hybše. Od roku 2007 se věnuje také pedagogické činnosti na Základní umělecké škole Ilji Hurníka na Praze 2 a Základní umělecké škole Ratibořická na Praze 9.

Petr Čihák (AMU 1996 – 1998 - Miloslav Hejda, 1998 – 2000 - Jiří Sušický) – nejprve studoval čtyři roky na Vojenské konzervatoři v Roudnici nad Labem, poté absolvoval dva roky na Pražské konzervatoři ve třídě profesora Václava Ferebauera. Spolupracuje s předními českými symfonickými orchestry a má stálé angažmá u Hudby Hradní stráže a Policie ČR.

Petr Fried (AMU 1996 – 1998 – Miloslav Hejda, 1998 – 2000 – Jiří Sušický) – absolvoval na konzervatoři v Plzni ve třídě profesora Vlastimila Eichlera. Zpočátku hrál v orchestru opery divadla J. K. Tyla v Plzni, později v orchestru Smetanova divadla (orchestr Státní opery) a v současnosti je členem Symfonického orchestru Českého rozhlasu v Praze.

František Zazvonil (AMU 1997 – 1998 - Zdeněk Pulec, 2000 – 2003 – Jiří Sušický) – po studiích na Vojenské konzervatoři v Roudnici nad Labem zamířil do Hudby Hradní stráže a Policie ČR. Při zaměstnání studoval ještě dva roky na Pražské

konzervatoři u profesora Václava Ferebauera. Po několika letech odešel do orchestru Národního divadla v Praze, kde působí dodnes.

Jiří Hanzal (AMU 1997 – 2001 - Zdeněk Pulec) – studoval na konzervatoři v Českých Budějovicích. Roku 2000 se dostal do semifinále soutěže Talent roku (předčil ho Robert Kozánek). V současné době hostuje v Jihočeské komorní filharmonii, je pozounistou Rozhlasového swingového orchestru Václava Hlaváče a vyučuje pozoun na konzervatoři v Českých Budějovicích.

Robert Kozánek (AMU 1997 – 1998 – Miloslav Hejda, 1998 – 2002 – Jiří Sušický) – vystudoval konzervatoř v Kroměříži u profesora Jaroslava Kummera. Již během studií dosáhl mnoha soutěžních úspěchů na domácí i mezinárodní pozounové scéně. V roce 2000 vyhrál soutěž Talent roku. Je laureátem mezinárodních soutěží: Ženeva 1998 – 3. cena, Gdaňsk 1999 – 3. cena, Markneukirchen 2002 – 2. cena, Cheju 2002 – 1. cena, Lieksa – 2. cena, Helsinky (ITA) 2003 – 1. Cena. Od roku 2002 je prvním pozounistou České filharmonie a čerstvě rovněž vedoucím pozounové skupiny. Je také uměleckým vedoucím souboru Sdružení hlubokých žesťů České filharmonie. Člen komorního uskupení „Brass 6“ a dechové hudby Kumpanovi muzikanti. Od roku 2003 vyučuje pozoun na Janáčkově Akademii múzických umění v Brně. Natočil tři sólová CD.

Pavel Neckář (AMU 1998 – 2004 - Zdeněk Pulec) - navštěvoval pozounovou třídu Josefa Šimka na Pražské konzervatoři. Hrál se symfonickými orchestry v Karlových Varech a v Plzni. Dva roky byl členem symfonického orchestru v Pekingu. V roce 2010 dokončil doktorské studium na Janáčkově Akademii múzických umění v Brně u profesora Jaroslava Kummera a získal titul PhD.

Jan Kaňka (AMU 2000 – 2003 - Jiří Sušický) – absolvent konzervatoře v Plzni u profesora Vlastimila Eichlera. Sedm let hrál basový pozoun v divadle J. K. Tyla v Plzni. Vyučuje na Základní umělecké škole v Klatovech a zároveň studuje dirigování na plzeňské konzervatoři.

Vít Kořínek (AMU 2002 – 2006 - Zdeněk Pulec) - je absolventem profesora Josefa Šimka na Pražské konzervatoři. Spolupracuje s orchestrem Václava Hybše a zastává pozici vedoucího pozounové skupiny u Hudby Hradní stráže a Policie ČR. Působil

jako sólista žesťového uskupení Prague brassivo a věnuje se také interpretaci staré hudby s předními barokními soubory.

Lukáš Čermák (AMU 2002 – 2006 - Zdeněk Pulec) - studium pozounu započal na konzervatoři Jaroslava Deyla u profesora Josefa Šimka, ke kterému později přestoupil i na Pražskou konzervatoř. Stále angažmá našel v roce 2003 v orchestru Státní opery Praha, kde zastává místo prvního pozounisty. Je také členem orchestru Václava Hybše a Pražského tanečního orchestru Jindřicha Váchy. Vyučuje pozoun a tubu na konzervatoři Jana Deyla v Praze.

Petr Peremský (AMU 2002 – 2005 – Jiří Sušický) - vystudoval konzervatoř u profesora Josefa Šimka a Akademii múzických umění u profesora Jiřího Sušického. Je stálým členem Hudby Hradní stráže a Policie ČR a vyučuje pozoun na Základní umělecké škole Klapkova na Praze 8.

Jan Triebenekl (AMU 2004 – 2009 – Jiří Sušický) - spojil své trombónové začátky s hudebním gymnáziem Jana Nerudy a s profesorem Josefem Šimkem, u kterého pokračoval také na Pražské konzervatoři. Již během studií na Akademii byl úspěšný při konkurzu do Hudby Hradní stráže a Policie ČR, kde působí dodnes. Vyučuje na Základní umělecké škole Ratibořická v Horních Počernicích.

Jan Nosek (AMU 2005 – 2010 – Jiří Sušický) – absolvoval na konzervatoři v Brně u profesora Ivo Navrátila. Hraje také na varhany, vyučuje na Základní umělecké škole v Jihlavě a je dirigentem jihlavského dechového orchestru „Tutti“.

Martin Chmelař (AMU 2007 – 2012 – Jiří Sušický) – absolvoval Pražskou konzervatoř u profesora Josefa Šimka. Hraje u Hudby Hradní stráže a Policie na baskřídlovku, v minulosti byl sólistou žesťového uskupení Prague Brassivo, a je také členem dechové kapely Křídlovanka.

Petra Žáková/Chmelařová (AMU 2007 – 2012 – Jiří Sušický) – je absolventkou Pražské konzervatoře ve třídě profesora Josefa Šimka. Několik let vyučovala na Základní umělecké škole v Horních Počernicích, v současné době je na mateřské

dovolené se synem Přemyslem a částečně vyučuje na Základní umělecké škole v Lysé nad Labem.

Jakub Zivalík (AMU 2007 – 2008 /ukončil studium/ – Jiří Sušický) – absolvoval konzervatoř Pavla Josefa Vejvanovského v Kroměříži u profesora Rudolfa Berana. Od roku 2008 pokračoval ve studiích na Janáčkově Akademii múzických umění v Brně u profesora Roberta Kozánka a následně u profesora Otmara Gaiswinklera na Vysoké hudební škole ve Vídni. Působí jako první pozounista Filharmonie Bohuslava Martinů v Zlíně.

Michal Černý (AMU 2008 – 2012 /MgA. nedokončil/ – Jiří Sušický) – studoval na konzervatoři v Teplicích u profesora Miroslava Poláka. Pokračoval na Vysoké hudební škole Carla Maria von Webera v Drážďanech u profesora Uwe Voigta, kde získal titul M. Mus. (The Master of music). Od roku 2010 je prvním pozounistou Severočeské filharmonie Teplice a v roce 2015 začal vyučovat pozoun také na teplické konzervatoři.

Lukáš Motka (AMU 2009 – 2015 /MgA. a Ph.D./ - Jiří Sušický) - viz kapitola Externí pedagogové hry na pozoun na Akademii múzických umění v Praze.

Kateřina Štainerová (AMU 2009 – 2015 – Jiří Sušický) – absolvovala Pražskou konzervatoř v pozounové třídě profesora Josefa Šimka. Již během studií na Akademii hrála v Divadle J. K. Tyla v Plzni. V současné době vyučuje na Základní umělecké škole v Kutné hoře.

Luboš Hlavatý (AMU 2010 – 2011 /ukončil studium/ - Jiří Sušický) – studoval na konzervatoři v Českých Budějovicích u profesorů Marcela Štroncera a Libora Šálka. Pracoval jako obchodní zástupce firmy Amati v Kraslicích. V současné době je obchodním ředitelem firmy Strunal – Luby a členem dechové hudby Starovarka.

Michal Bergmann (AMU 2011 – 2016 – Jiří Sušický) – studoval nejprve u profesora Josefa Trnky na Hudebním gymnáziu Jana Nerudy a po maturitě dva roky na

Pražské konzervatoři u profesora Josefa Šimka. Je zakládajícím členem kapely „Tři neděle potom“ a od roku 2015 je pozounistou orchestru divadla F. X. Šaldy v Liberci.

Tomáš Bialko (AMU 2011 – 2013 – Jiří Sušický) – pochází z Košic, kde také započal studium na konzervatoři u profesora Jána Hrubovčáka. Po dvou letech zamířil na Pražskou konzervatoř do třídy profesora Václava Ferebauera a po absolutoriu nejprve na Janáčkovu akademii múzických umění v Brně k profesorům Jaroslavu Kummerovi a Petru Jandovi. Od roku 2009 působil pět let v orchestru opery divadla F. X. Šaldy v Liberci a v roce 2015 obsadil místo basového pozounisty v Symfonickém orchestru Hlavního města Prahy FOK.

Václav Kárník (AMU 2012 – dosud – Jiří Sušický) – studoval nejprve na konzervatoři v Pardubicích u profesora Václava Krpaty, ve čtvrtém ročníku přestoupil do pozounové třídy profesora Josefa Šimka na Pražskou konzervatoř. Vyučuje na Základních uměleckých školách v Trutnově a v Náchodě.

Milada Vaňkátová (AMU 2013 – 2014 /ukončila studium/ - Jiří Sušický) – vystudovala na Pražské konzervatoři nejprve obor herectví, poté další obor hra na pozoun u profesora Josefa Šimka. Aktivně se věnuje zejména dabingu a je také členkou skupiny „Olats otesoc“, kde zpívá a hraje na klavír. Hraje také v muzikálu „Krysy“ v Divadle Metro pod režijním vedením blogerky Marie Doležalové.

Štěpán Grandisch (AMU 2013 – 2014 – 2015 /ukončil studium/ - Jiří Sušický) – je absolventem Pražské konzervatoře u profesora Josefa Šimka. Od roku 2009 je členem swing-jazzové formace „Tři neděle potom“. Vyučuje na Základní umělecké škole v Čerčanech.

Martin Homolka (AMU 2013 – dosud – Jiří Sušický) – studoval na Pražské konzervatoři u profesora Josefa Šimka a dva roky na Konzervatoři a Vyšší odborné škole Jaroslava Ježka u profesorů Svatopluka Košvance a Štěpána Janouška. Hrál na pozoun a baskřídlovku v žesťové formaci Prague Brassivo. Od roku 2009 je členem Hudby Hradní stráže, působí také v dechových kapelách Křídlovanka a Strahovanka.

Zdeněk Němec (AMU 2015 – dosud – Jiří Sušický) – absolvoval Konzervatoř a Vyšší odbornou školu Jaroslava Ježka v pozounové třídě profesorů Přemysla Tomšíčka a Aleše Vopelky. Je stálým členem Big bandu Felixe Slováčka a orchestru Karla Vlacha.

Jiří Molčan (AMU 2015 – dosud – Jiří Sušický) – vystudoval konzervatoř Pavla Josefa Vejvanovského v Kroměříži u profesorů Rudolfa Berana a Dalibora Procházky. Je stálým členem dechové kapely Hanačka z Břestu na Kroměřížsku.

V roce 2015 úspěšně vykonali přijímací zkoušky ke studiu pozounu na Akademii múzických umění - **Barbora Kolařová** a **Vojtěch Procházka**, studenti pozounové třídy profesora Josefa Šimka z Pražské konzervatoře.

(Hejda Miloslav, rukopis. Státní konzervatoř v Praze, 1936, 1961, 1986. Akademie múzických umění v Praze 1966, 1971, 2006. Ton Vojtěch, 2005. Koukal Milan, 2007. Mořka Lukáš, 2011)

Jiří Sušický. Ústní sdělení. (rok - 2016 – měsíc- 03- den - 09). Lukáš Mořka. Ústní sdělení. (2016-03-30). Vladimír Besuch. Ústní sdělení. (2016-02-26). Jiří Novotný. Ústní sdělení. (2016-03-18) Robert Kozánek. Ústní sdělení. (2016-04-02). Zdeněk Roudnický. Ústní sdělení. (2016-04-06). Josef Trnka. Ústní sdělení. (2016-03-16). Pavel Čermák. Ústní sdělení. (2016-04-02). Pavel Čížek. Ústní sdělení. (2016-03-31). Lukáš Čermák. Ústní sdělení. (2016-01-28). Jan Kaňka. Ústní sdělení. (2016-03-31). Jan Triebenekl. Ústní sdělení. (2016-01-01). Tomáš Bialko. Ústní sdělení. (2016-04-27). Michal Černý. Ústní sdělení. (2016-12-11). Vít Mucha. Ústní sdělení. (2016-04-06)

5. Závěr

Bakalářská práce s názvem Výuka hry na pozoun na Akademii múzických umění v Praze je rozdělena do tří hlavních kapitol. První se zabývá historií vzniku výuky a postupnou obměnou jednotlivých pedagogů pozounu. Druhá kapitola tyto osobnosti představuje, formou velice podrobných životopisů. Mým cílem bylo podrobně popsat životní příběhy všech pozounistů vyučujících na Akademii múzických umění, zejména s důrazem na jejich uměleckou a pedagogickou činnost. Jako hlavní zdroj mi v tomto ohledu posloužily diplomové práce některých mých předchůdců z Pražské konzervatoře i Akademie múzických umění a také osobní rozhovory s pamětníky.

První pedagogickou osobností v oboru Hra na pozoun na Akademii múzických umění v Praze se stal v roce 1951 Jaroslav Ušák. Vyučoval sedm let a zároveň si vychoval svého nástupce Miloslava Hejdu, který působil na Akademii od roku 1958 celkem čtyřicet let. Další významnou osobností byl pozounista Zdeněk Pulec. Zpočátku působil jako externí pedagog, avšak v roce 1992 se stal již řádným profesorem. V roce 1987 přichází externí člen katedry Jaroslav Lisý. Jako vyučující pozounu však působil pouze po dobu šesti let. Miloslav Hejda si také vychoval svého nástupce Jiřího Sušického, který nastoupil v roce 1998 a je dodnes stálým členem katedry. Rok 2015 přinesl Akademii múzických umění nového externího pedagoga pozounu Lukáše Mořku. Jednotlivé osobnosti jsou v mé bakalářské práci podobně popsány, zejména s důrazem na profesní životní dráhu.

V poslední kapitole bylo mým cílem obsáhnout všechny studenty a absolventy pozounu, kteří se kdy na Akademii múzických umění v Praze vyskytovali. V mnoha případech jsem se musel spolehnout na rozhovory s případnými spolužáky z té doby, nebo kontaktovat přímo hledané osoby. Během pětadesátileté historie výuky pozounu na Akademii se jedná o více než osmdesát studentů, u kterých se mi podařilo vyhledat informace o předchozím studiu na konzervatoři, včetně jmen pedagogů, u nichž studovali a také další pozdější uplatnění v hudebním či jiném oboru. U každého studenta je uvedena doba studia na Akademii múzických umění a jméno pedagoga, u kterého studovali. V některých případech je ještě doplněna informace o ukončení, přerušení či nedokončení studia. Zpočátku to vypadalo, že detektivní práce tohoto typu nebude mít stoprocentní úspěšnost. Nakonec se mi však podařilo u každého ze studentů najít potřebné informace o jejich dalších studijních či pracovních aktivitách, včetně míst kde působili.

Věřím, že tato bakalářská práce bude mít v budoucnu velkou hodnotu pro případné badatele, neboť informace o studentech pozounu na Akademii múzických umění v Praze zatím ještě nikdy v takovém rozsahu nebyly zpracovány.

Prameny a literatura

Akademie múzických umění v Praze: Informace o organizaci a studiu. 1. vyd. Praha: SPN, 1966. 157, [1] s.

AMU - Akademie múzických umění v Praze: [obrazová publikace. Praha: Akademie múzických umění, [1971]. [82] s.

Akademie múzických umění v Praze a Mathé, Ivo et al. AMU = DAMU + FAMU + HAMU: Akademie múzických umění v Praze = Academy of Performing Arts in Prague. 1. vyd. Praha: Akademie múzických umění v Praze, 2006. 71 s. ISBN 80-7331-065-1.

AMU = DAMU + FAMU + HAMU: informační brožura: průvodce studiem HAMU. Akademie múzických umění v Praze. Hudební fakulta. V Praze: Akademie múzických umění, [2006]- .

PEREMSKÝ, Petr. Jaroslav Ušák - zakladatel české moderní pozounové školy. Praha, 2006. 53 s.

HANZAL, Jiří. Prof. Miloslav Hejda jako pedagog a jeho význam pro českou a evropskou trombonovou hudbu. Praha, 2001. 25 s.

MOŤKA, Lukáš. Vznik, historie a spolupráce mezi trombonovou třídou JAMU a AMU. Praha: 2011. 64 s.

Sborník na paměť 125 let konservatoře hudby v Praze, Vyšehrad, Praha, 1936.

175 let Pražské konzervatoře – Sborník k výročí ústavu, Praha, 1986.

Ušák, Jaroslav: Oddělení žesťů na pražské konzervatoři, in: 150 let Pražské konzervatoře – Sborník k výročí ústavu, Státní hudební vydavatelství, Praha, 1961.

Peremský, Petr: Miloslav Hejda – představitel nejlepších žesťových tradic, absolventská práce, Pražská konzervatoř, 2001.

Ton, Vojtěch: Soupis posluchačů pozounu na Pražské konzervatoři v letech 1811 – 2002, absolventská práce, Pražská konzervatoř, 2005.

Machová, Lenka: Zdeněk Pulec, absolventská práce, Konzervatoř České Budějovice, 2007.

Hejda, Miloslav: Rukopis o studentech na Akademii múzických umění v Praze.

Koukal, Milan: Historie a současnost naší dechové hudby, Slovarť, Praha, 2007.

Kozánek Robert, [online]. - [cit. 2011-04-15].Přístup z: <http://www.robertkozanek.com>

Osobní archiv Mgr. Jiřího Sušického

Osobní rozhovory:

- s Jiřím Sušickým, Akademie múzických umění v Praze, 9.3.2016*
Lukášem Mořkou, Akademie múzických umění v Praze, 30.3.2016
Jiřím Novotným, Akademie múzických umění v Praze, 18.3.2016
Robertem Kozánkem, Akademie múzických umění v Praze, 2.4.2016
Vladimírem Besuchem, Dům hudby Pardubice, 26.2.2016
Josefem Trnkou, Kasárny Hradní stráže Praha, 16.3.2016
Zdeňkem Roudnickým, Divadlo F. X. Šaldy Liberec, 6.4.2016
Pavlem Čermákem, Akademie múzických umění v Praze, 2.4.2016
Pavlem Čížkem, Akademie múzických umění v Praze, 31.3.2016
Lukášem Čermákem, Kongresové centrum Praha, 28.1.2016
Janem Kaňkou, Akademie múzických umění v Praze, 31.3.2016
Janem Triebeneklem, Festhalle Ilmenau Německo, 1.1.2016
Tomášem Bialkem, Akademie múzických umění v Praze, 27.4.2016
Michalem Černým, Rudolfinum Praha, 11.12.2015
Rudolfem Výborným, Komorní divadlo Hlinsko, 16.4.2016
Vítem Muchou, Kasárny Hradní stráže, 6.4.2016